

Heinricus ille ob præclara corporis & animi bona cognomine Felix dictus est. Erat enim multis uirtutibus ornatus, atq; singulari eruditione & prudentia conspicuus. Itaq; primò Præpositus ecclesiæ Moguntinæ constitutus fuit. Cum uerò eam uocationem magna dexteritate obiret, atque eius loci Archiepiscopus moreretur, omnium consensu in eius locum antistes designatus fuit, anno millesimo centesimo quadragelimo secundo. In ea dignitate cum constitutus eilet, atque uideret plurima uitia in clero adeo esse exorta, ut uix corrigi possent, ea summa diligentia paulatim corrigere, atque uirtutes plantare statuit. Itaque in

icelere deprehensos grauer punit, atq; maiora minatus ni desisteret. Cum autem eam censuram eius loci proceres ferre non possent, calumnijs quibusdam ipsum apud Fridericum Barbarossam clam obruerunt, ita ut ille animum suum immeritò ab Heinrico alienarit. Eadem etiam ab aduersarijs apud Eugenium pontificem agebantur. Itaq; is duos legatos Moguntiam misit, ut eum officio suo priuarent atque alium substituerent. Erat autem harum rerum Heinrichus penitus ignarus.